

ת"פ 5791/10/18 - מדינת ישראל נגד וסאם סויטי - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

22 דצמבר 2019

ת"פ 5791-10-18 מדינת ישראל נ' סויטי

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד חן נוב - נוכח

נגד

הנאשם

וסאם סויטי - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד חן שנהב (ממשרד עו"ד נטלי אוטן) - נוכח

מר ג'ימי סולימאן, מתורגמן לשפה הערבית - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **נהיגה פוחזת ברכב** לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **נהיגה ללא רישיון נהיגה** לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, **והפרעה לשוטר במילוי תפקידו** לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
2. כפי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן בשנית (ת/2), הנאשם הינו תושב הרשות הפלסטינית אשר במועד הרלוונטי לכתב האישום החזיק אישור שהייה בישראל כדין; הנאשם לא החזיק בידיו רישיון נהיגה כדין; הנאשם עבד באולם אירועים אשר בבעלות מר יוסי לב שהינו הבעלים של רכב מסוג "קיה".
3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 01.10.2018 בסמוך לשעה 00:52, נהג הנאשם ברכב ה"קיה" באשדוד.
4. במועד זה, סימן השוטר באמצעות פנס לנאשם לעצור לצורך בדיקת מסמכים, אולם, הלה בתגובה האיץ את מהירות נסיעתו כך שהשוטר נאלץ ללכת אחורנית.
5. בהמשך לכך, ביצע הנאשם פניית פרסה, והשוטר סימן בשנית לנאשם לעצור, אך הנאשם לא עצר הילוכו, ומשך, נאלץ השוטר לקפוץ לשטח ההפרדה על מנת שהנאשם לא יתנגש בו באמצעות הרכב.
6. מיד ובהמשך, עצר הנאשם את הרכב, והלה יחד עם שני הנוסעים שישבו ברכב, פרקו רגלית מהרכב והחלו לברוח, בעוד הנאשם נוטש את הרכב במקום.
7. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות והוסכם כי כל צד יטען לעונש כראות עיניו, תוך שבית המשפט נעתר לבקשת ההגנה כי עובר להשמעת הטיעונים לעונש יופנה הנאשם לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, שיבחן גם את שאלת ההרשעה.
8. בעניינו של הנאשם התקבלו **שני תסקירים** מאת שירות המבחן אשר נושאים אופי חיובי תוך ששירות המבחן המליץ בעניינו של הנאשם לבכר את הליך השיקום- להורות על ביטול ההרשעה ולהשית עליו ענישה בדמות צו של"צ בהיקף של 140 שעות. בתסקירים האמורים עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
9. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 19.12.2019, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות, ואולם, חרף מאמצי הממונה הרבים, לנאשם לא נמצא מקום להשמה במערך עבודות השירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקר הדברים)

10. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם. כמו כן, הלה הפנה לפסיקה של בתי משפט שונים, ועתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 10 לבין 30 חודשים מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. לבסוף, נטען כי עניינו של הנאשם אינו מצדיק ביטול ההרשעה וכי נוכח עברו הפלילי הנקי של הנאשם, יש להשית על הנאשם מאסר המצוי ברף הבינוני נמוך של מתחם העונש ההולם, מאסר מותנה ארוך ומרתיע, קנס ופסילת רישיון נהיגה (בפועל ומותנית).

11. בשלב הראיות לעונש מטעם ההגנה העיד אביו של הנאשם מר האיל מוחמד סויטי והוגש לעיוני מסמך רפואי (שתורגם לשפה האנגלית) המפרט את מצבה הרפואי של אחות הנאשם (נ/1). אביו של הנאשם, תאר את מצבה הקשה של בתו הקטנה אשר לקתה בסרטן הדם, את מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה שנוצר בעקבות הצורך לממן את טיפוליה היקרים, וביקש בסוף דבריו מבית המשפט להתחשב בנאשם לעניין העונש על מנת שלא תפגע פרנסתו.

12. לגופו של עניין, באת כוח הנאשם הפנתה לכך שכתב האישום תוקן לקולא, כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה וחסך בזמן שיפוטי יקר. זאת ועוד, ההגנה הפנתה לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם ולהיותו תושב הרשות הפלסטינית וכי הרשעה בדין עלולה לסכל את אפשרויות הפרנסה שלו וביכולתו לתמוך כלכלית במשפחתו הנאלצת לממן את הטיפול הרפואי באחותו הקטנה הסובלת מלוקמיה. עוד נטען כי העבירה בוצעה מתוך לחץ רגעי ובשל טעות בשיקול הדעת ולא מתוך עבריינות. ההגנה הציגה פסיקה מטעמה וחלקה על מתחם העונש ההולם שהציגה המאשימה ובקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין מאסר מותנה לבין 18 חודשים מאסר בפועל. לבסוף, ובשים לב ליתר מאפייני החיוביים של הנאשם עתרה ההגנה להורות על ביטול ההרשעה ולהשית על הנאשם הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן.

13. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", טען שמצטער על מעשיו, שעשה טעות ושלא יעשה זאת שוב.

דין והכרעה

14. ראשית חוכמה, אכריע בבקשתו של הנאשם להורות על ביטול הרשעתו, שהרי אם זו תתקבל - בשים לב למגבלה על רכיבי הענישה שניתן להשית על נאשם שנמצא אשם בדין אך בית המשפט נמנע מהרשעתו - כי אז ממילא יתייתר במידה רבה הצורך לקבוע מתחם עונש הולם ולגזור את עונשו של הנאשם בתוכו (או מחוצה לו, תוך סטייה לקולא או לחומרה).

ג. שאלת ההרשעה

15. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ר' בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014)). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, ור' לעניין זה: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נד(3) 682 (1996). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי, בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

16. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים

חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול הרשעתו. ובמה דברים אומרים?

17. **ראשית**, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אכן, אין להקל ראש בעבירות המיוחסות לנאשם ובערכים המוגנים שעליהם הן נועדו להגן: כאשר, הערך החברתי המוגן אשר נפגע בעצם ביצוען של **העבירות של נהיגה פוחזת ברכב ונהיגה ללא רישיון נהיגה**, הינו שלום הציבור, ביטחונו ושלומם של כלל המשתמשים בדרך (ר' בהתאמות הנדרשות, רע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' מוראד אבו לבן**, (08.05.2007); ורע"פ 665/11 **עאלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל**, (24.01.2011)); ובעצם ביצוע **העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, פגע הנאשם בערכים שעניינם הגנה על סדרי חברה ומשטר תקינים, על שלטון החוק ועל יכולתם של אנשי אכיפת החוק לבצע פעילותם כהלכה (ר' בעניין זה, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 8704/08 **סמי הייב נ' מדינת ישראל**, (23.04.2009); וע"פ 6040/13 **מדינת ישראל נ' בחוס נעמאן**, (19.03.2014)).
18. עוד נתתי דעתי לכך, שבשים לב לנסיבות שנלוו לעבירות שבוצעו, לאור טיבו ואופיו של מעשה ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הנהיגה הפוחזת, והנהיגה ללא רישיון נהיגה - במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** הינה מוחשית.
19. ואף לא התעלמתי מהנסיבות לחומרה שנלוו למעשיו של הנאשם, והכוונה בעיקר לכך שהוא נהג ברכב באופן פוחז ובשעה שאין בידו רישיון נהיגה ולא שעה להוראות השוטר בשתי הזדמנויות. מה עוד, ולחומרא, לא ניתן להתעלם מכך שבסופו של דבר, הנאשם ירד מהרכב, וברח מהמקום בעודו נוטש את הרכב - כל אלו מלמדים על כך שבאותה עת הוראות החוק לא היו נר לרגליו.
20. יוער, כי במנעד דרגות החומרה של התנהגויות שהעבירות בהן הודה הנאשם יכולות לחול עליהן, מצויים מעשיו ברף חומרה שאיננו נמוך כלל ועיקר, וזאת ולו בשל עוצמתו של הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו, הן לשוטר והן לכלל ציבור המשתמשים בדרך, וכאשר נדמה שאך בנס לא נגרם לשוטר נזק גופני. גם באופן כללי ייאמר, כי מקריאת פרק העובדות בכתב האישום מצטיירת תמונה שאינה מיטיבה עם הנאשם, כאשר הלה נוהג בבירונות בכביש ואינו מצליח לרסן את התנהגותו.
21. מנגד ולקולא, אתחשב בכך שהמדובר היה בפרץ עברייני אחד - שכברת הדרך שעשה הנאשם ברכבו אינה ארוכה; שמשכו של האירוע בכללותו היה יחסית קצר; ובכך שבפועל הסיכון לא התממש, לא נגרמה תאונה, ואף לא נגרם נזק כתוצאה מהמעשים, לא לגוף ולא לרכוש; וכי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, בוודאי לא תכנון מוקדם ממשי.
22. בכל הנוגע ל**מדיניות הענישה** להלן מספר גזרי דין שנגזרו על נאשמים שהורשעו בביצוע עבירות דומות לאלו בהן הורשע הנאשם שבפניי, ואשר יש בהם כדי ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (ר' למשל: ת"פ (מחוזי-ים) 16917-07-16 **מדינת ישראל נ' סני זכאי** (25.09.2017); ת"פ (מחוזי ב"ש) 33775-07-16 **מדינת ישראל נ' יוסף אבו סבית** (06.02.2017); ת"פ (מחוזי ב"ש) 2308-12-15 **מדינת ישראל נ' לואי אבו עיש** (04.05.2016); ת"פ (מחוזי ב"ש) 29964-08-15 **מדינת ישראל נ' פואד אל אעסם** (05.07.2017); ת"פ (מחוזי ב"ש) 7387-06-15 **מדינת ישראל נ' מחמד שבאנה** (28.11.2016); ת"פ (מחוזי ב"ש) 13294-05-13 **מדינת ישראל נ' ג'מאל טראבין** (07.07.2014); ת"פ (מחוזי נצ') 36491-09-12 **מדינת ישראל נ' עומר הייב** (03.03.2013); ת"פ (שלום-ים) 24441-12-15 **מדינת ישראל נ' שלומי כוכבי** (05.11.2017); ת"פ (שלום רמ') 35358-07-14 **משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' מורד אבו עאמר** (03.03.2015); ת"פ (שלום ראשל"צ) 56248-05-14 **מדינת ישראל נ' סאלם אל עבייאת** (28.06.2016); ת"פ (שלום אי') 14861-03-13 **מדינת ישראל נ' יעקב חיים אלוז** (12.02.2014); ת"פ (שלום-ים) 25327-03-13 **מדינת ישראל נ' חמאדה** (26.02.2015); ת"פ (שלום נתניה) 53269-09-12 **מדינת ישראל נ' שגיר** (31.03.2014)).
23. כאן אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות.

כך למשל, בפסיקה שעניינה עבירות של נהיגה פוחזת ברכב, נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ברכב ללא ביטוח אליה הפנתה המאשימה (ת"פ (שלום ב"ש) 48940-08-15 מדינת ישראל נ' אלסייד (16.11.2015)), המדובר בנאשם פסול מנהיגה; אשר נהג באופן פוחז ברכב עת הבחין בשוטרים בצומת; פנה במהירות שמאלה והחל לנסוע בשטח עפר; הנאשם לא עצר הילוכו גם לאחר שהשוטרים סימנו לו לעצור באמצעות מערכת הכריזה ובאמצעות אורות כחולים מהבהבים; תחת זאת, הנאשם חזר במהירות לכביש וכלי רכב שהגיעו מהכיוון הנגדי נאלצו לסטות מנתיב נסיעתם; בהמשך לכל אלה, הנאשם המשיך בנסיעה מהירה ואז חצה את הנתיב הנגדי ופנה שמאלה לכיוון לקייה תוך שהוא יורד לשטח במהירות גבוהה ובאלכסון. ברי כי המדובר בנסיבות שהינן חמורות יותר מאלו שבעניינינו. מה עוד, שמדובר בנאשם בעל עבר תעבורתי עשיר ובעל עבר פלילי (חלקו בעבירות ממין העניין), אשר ביצע את המיוחס לו עת מאסר על תנאי בר הפעלה תלוי ועומד כנגדו. כמו כן, שירות המבחן התרשם כי הנאשם שם אוזן בעמדות קורבניות ונוטה להאשים גורמים חיצוניים ביחס למעורבותו בעבירה משכך, ובהעדר שיקולי שיקום נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו (וכל זאת בשונה תכלית השוני מהנאשם שבפניי).

24. כך גם למשל, בעבירה שעניינה הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (רע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל (02.08.2010)), פסיקה שאף אליה הפנתה המאשימה, המדובר בנאשם שהורשע מעבר לעבירת ההפרעה לשוטר גם בעבירה של העלבת עובד ציבור, בכך שבהיותו בחברת אדם אחר, ובהיות השניים שתויים וצועקים בהגיעם לרחבת מתחם מערת המכפלה בחברון, קילל הנאשם את השוטרים אשר ביקשו למנוע את כניסתו למקום. הנאשם השתמש בביטויים פוגעניים כלפי אחד השוטרים בנוסח: "אתה נאצי פלאשמורה"; "מה עלית מאתיופיה בשביל לגרש יהודים"; תוך שהוא חוזר על הדברים מספר פעמים, ואף הפנה את הדברים כלפי שוטר אחר שהיה מקום. בעקבות כך הרחיקו השוטרים את השניים מהמקום ואף דאגו להסיעם לביתם ברכב משטרת. אם לא די באלה, בהמשך היום, הגיע הנאשם פעם נוספת לעמדת השוטרים במערת המכפלה, וכשהבחין בשוטר הצדיע לעברו במועל יד ואמר לו: "נאצי"; "זה לא הבית שלך, אתה נאצי ואתה פלאשמורה". כמו כן, משהבחין הנאשם בשוטר נוסף, אמר לו: "אתה נאצי פלאשמורה, תתבייש לך להיות פה ותחזור לאתיופיה כי אין לך מה לעשות פה" ו- "פלאשמורה נאצי תעוף מפה". לפיכך, הודיעו השוטרים לנאשם כי הוא מעוכב, והלה פתח בריצה ונמלט מהמקום, תוך שהשוטרים דולקים אחריו ובהמשך הצליחו ללכדו. בית המשפט העליון במקרה זה הצדיק את החלטת בית המשפט המחוזי, שקיבל את ערעור המדינה על ביטול הרשעתו של הנאשם והותיר את הרשעתו ואת עונש המאסר המותנה (בן 9 חודשים) שהושת עליו על כנם. בית המשפט העליון מצא כשיקולים לחומרא המצדיקים את הותרת הרשעתו של הנאשם שם על כנה דווקא בהיותו של הלה איש חינוך; שעשה שימוש במילים בוטות, אלימות ופוגעניות, תוך שימוש במילות קוד היסטוריות אפלות ומרושעות על רקע צבע עורם של השוטרים; בהיותו של האירוע דו שלבי; ובהיותו של הנאשם שרוי תחת השפעת אלכוהול. ברי, כי נסיבותיו של תיק זה חמורות מאלו שבמקרה שלפנינו.

25. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל (כך למשל, בפסיקה אליה הפנתה ההגנה בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו (ת"פ (שלום-ק"ג) 59431-05-17 מדינת ישראל נ' אהד (15.10.2018)), שם דובר בנאשם שנהג ברכב, בעוד בנו הקטין עומד במושב האחורי כשאינו חגור בחגורת בטיחות; עת ששוטרת ביקשה הימנו להציג רישיון נהיגה החל הנאשם לצעוק על השוטרת; משביקשה השוטרת כי הנאשם יצא מרכבו, החל הנאשם לנהוג ברכבו בדרך נמהרת ורשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם בכך שנסע במהירות, עקף רכבים מימין ומשמאל, עקף פעמיים כלי רכב תוך חציית קו הפרדה רצוף, וכל זאת תוך שהשוטרת נוסעת בניידת מאחוריו וצופרת לו; וכי רק לאחר שניידת משטרתית נוספת כרזה לנאשם לעצור את רכבו הלה נעצר כעבור 100 מטרים. ברי כי המדובר בנסיבות חמורות מאלו שבעניינינו. חרף זאת, בית המשפט מצא לקבוע מתחם עונש ראוי בגין מכלול מעשיו של הנאשם הנע בין מאסר מותנה ועד לשנת מאסר בפועל וענישה נלווית (פסיקה עמה השלימה המאשימה). ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת.

26. הנה כי כן, סקירת הפסיקה מלמדת כי נדמה כי עונשי מאסר למשך מספר חודשים, בעבודות שירות הם העונשים הדומיננטיים שמושתים בדרך כלל על נאשמים שעברו על צבר העבירות אותן עבר הנאשם, בעוד שרק בהתקיים

נסיבות חריגות, לכאן או לכאן, נגזרים עונשים חמורים או קלים יותר.

27. בשים לב לעקרון המנחה בענישה; לערכים המוגנים שפגעו ולמידת הפגיעה בהם; לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; ולמדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין מספר חודשים מאסר בפועל, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 20 חודשים מאסר בפועל, וכל זאת לצד פסילה וקנס.**

28. ועדיין, עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, ומדיניות הענישה הנוהגת, דומני כי אין עסקינן בסוג של עבירות שלא יהיה ניתן מניה וביה להימנע מהרשעתו של מבצען. לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירות אותן עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, הדבר אך טבעי הוא, שכן **"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב"** (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ר' והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)).

29. בהקשר זה אעיר, כי ברע"פ 3208/15 דוד הקרי נ' מדינת ישראל (11.05.2015), פסיקה אליה הפנתה המאשימה בטיעוניה, אכן נקבע כי עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו אינה מסוג העבירות שבהן יש להורות, ככלל (ההדגשות אינן במקור נ.ש.מ.), על הימנעות מהרשעה. אולם, שימת הלב לכך שגם בפסיקה זו לא קבע בית המשפט כי המדובר בכלל גורף. לא זו אף זו, בפסיקתו של בית המשפט העליון שניתנה בסמוך לפסק דין זה, ברע"פ 4592/14 דיאנה סרגייב רוטמן נ' מדינת ישראל (25.08.2014), ושעסקה אף היא בעבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו נקבע בהאי לישנא:

"למעלה מן הצורך, אומר כי גם לדעתי, בדומה לעמדת המבקשת, לא ראוי לקבוע כלל גורף לפיו בעבירה שנקבע לה עונש מינימאלי אין מקום להימנע מהרשעה. קביעת כלל כזה חותרת תחת הרציונאל בהכרעה על הימנעות מהרשעה, שמחייבת התייחסות ואיזון פרטניים בכל מקרה לגופו."

הנה כי כן, אין בידי לקבל את טענת המאשימה לפיה, ספק אם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לבדה ניתן להימנע מהרשעה. עינינו רואות כי בית המשפט העליון קובע נחרצות כי אין לקבוע כלל גורף לפיו אין מקום להימנע מהרשעה בעבירות שנקבע להן עונש מינימאלי בחוק כדוגמת עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

30. **שנית**, גם באשר לקביעות הנוגעות להוכחת נזק קונקרטי, יצוין כי גם פרמטר זה אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה. וכאן אפנה לאותה **"מקבילית כוחות"** שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטית לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל, (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 מדינת ישראל נ' פנש ואח', (14.06.2016, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); וכן ר' והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השופט ע' גרוסקופף בעפ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 שואהנה נ' מדינת ישראל (16.02.2012), המטעים כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון **בהלכת כתב** בשעה שיוכח כי לנאשם תגרם פגיעה חמורה וברורה **מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית.**

31. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטית בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתם) למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית.

32. ברוח הדברים האמורים ר' והשוו: **"החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות"**, ד"ר שי וזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), שם מציינים

- המחברים כי בשלה העת לאמץ מודל שייתן מענה לפער עמו נאלצים כיום בתי המשפט להתמודד בין כלליה הנוקשים של **הלכת כתב** לבין המציאות המורכבת, התומכת בהימנעות מהרשעה, גם במצבים שאינם עונים לדרישות הפורמליות שנקבעו בהלכה זו, מודל שבמסגרתו תבחן שאלת ההרשעה בהתאם לשיקולי הענישה שהותוו בתיקון 113 לחוק העונשין (שיקולי ההלימה והמידתיות), כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם (כאשר לשיטתם בהחלט ייתכנו מקרים בהם ראוי כי החלטת בית המשפט להימנע מהרשעת נאשם לא תיתפש כחריג וכעשיית חסד, אלא כהכרעה השיפוטית הראויה המתבקשת בקביעת העונש ההולם, שבמסגרתה יהא זה מוצדק לקבוע כי הרף התחתון של מתחם הענישה יחל באי-הרשעה (ובסנקציות הנלוות לה)). בהמשך לכך, לדעת המחברים, מודל זה, ייתן מענה בין היתר לבעייתיות העולה כיום מהצורך להוכיח פגיעה קונקרטיה בנאשם ובשיקומו, שהינה גישה מצמצמת, שפעמים רבות מתעלמת מכך שיש בהרשעה כשלעצמה, מעצם טבעה, פוטנציאל פגיעה לא מידתי בנאשם מבחינה חברתית, בשמו הטוב ובמעמדו (עוד בעניין זה ר': ע"פ 8173/18 באיחוד דיון עם ע"פ 8242/18 פלוני נ' מדינת ישראל (06.06.2019)), שניתן לאחרונה, שם בית המשפט העליון הורה על ביטול הרשעת הנאשמים בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי וזאת לאור התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינים של הנאשמים).
33. ובעניינינו, טענת המאשימה לפיה מעצם העובדה כי הנאשם יוכל למצוא מקום עבודה חלופי בשטחי הרשות ("הנאשם עדיין יכול לעבוד בתור טבח בשטחי הרשות"), נלמד כי הנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטיה בתעסוקתו, אין לה על מה שתסמוך. אעיר כי מעבר לטעם המר שטענה זו מותירה גם לא מצאתי לקבלה לגופה. למעשה, קבלתה של טענה כגון זו עלולה לסתום את הגולל על בקשותיהם להימנע מהרשעה של כמעט כל הנאשמים תושבי הרשות, הבאים בשערי ישראל "לשבור לחם", שכן גם לגביהם כמעט לעולם ניתן יהיה לטעון שהם יוכלו למצוא מקום עבודה חלופי ברשות שכן רובם עוסקים במשלח יד שאינו דורש פרופסיה מיוחדת. ואולם, לא ניתן לעצום עיניים ולהתעלם מהמציאות הקשה עמה מתמודדים תושבי הרשות, מציאות המאופיינת בשיעורי אבטלה גבוהים, ולא בכדי ובהעדר מקומות עבודה, נאלצים מדי שנה עשרות אלפי עובדים מהרשות להיכנס בשערי מדינת ישראל לצורך פרנסה (ר' לעניין זה: החלטת ממשלה מספר 1236 מיום 08.03.2016).
34. יתרה מכך, כפי שעולה מעובדות החלק הכללי בכתב האישום ומתסקירי שירות המבחן, הנאשם שבפניי, עובר לאירוע שבמוקד כתב האישום, עבד במשך כארבע שנים כטבח באולם אירועים בישראל כשבידו אישורי שהיה ותעסוקה כדין (בעניין זה הוצגו מסמכים לשירות המבחן), נתון עליו לא חלקה המאשימה. ברי, כי פרנסתו של הנאשם תלויה בעבודתו בשטחי מדינת ישראל ולכן נהיר כי הרשעתו בדין תהווה פגיעה קונקרטיה בתעסוקתו, שכן כתוצאה הימנה ככל הנראה תימנע כניסתו של הלה לשטחי מדינת ישראל לתקופה שבין 3 ל- 5 שנים (כעולה מהנוהל של האגף לחקירות ולמודיעין במשטרת ישראל "קריטריונים להגבלת כניסתם של תושבי האזור לתחומי מדינת ישראל על רקע מניעה פלילית", פסקה 7 (ד) (להלן: "**הנוהל**"), שהוגש לעיונו של בית המשפט על ידי המאשימה), ותמנע יכולתו של הנאשם להתפרנס במשך תקופה ממושכת.
35. אכן, צודק בא כוח המאשימה בטענתו לפיה בהיותו של הנאשם תושב הרשות הפלסטינית, אין לו זכות קנויה לעבוד בישראל ואף ההגנה לא חלקה על כך. יחד עם זאת, נקודת המוצא לפיה, אין לנאשם זכות קנויה לעבוד בישראל אינה מובילה בהכרח למסקנה לפיה, יש לשלול או לצמצם הימנו מראש זכות זו לאחר שהלה עבד בישראל במשך שנים ארוכות. למעלה מהצורך יצוין, כי בבג"צ 9135/06 **עיצאם שאפי נ' אלוף פיקוד מרכז - מפקד כוחות צה"ל באזור יו"ש** (07.11.2006), פסיקה אליה הפנתה המאשימה, מדובר בסוגיה שונה מעניינינו, שכן, שם דובר בעתירה שנסובה סביב טענתו של העותר לפיה אין לקבל את הקריטריונים שנקבעו בנוהל שחל על תושבים זרים שהורשעו בישראל (שהיה תקף באותה עת), ושעניינו מניעה משטרית לכניסה לישראל (שהוצא על ידי אלוף פיקוד מרכז), וכי מניעת כניסתו למדינת ישראל בעקבות הרשעתו בכך שנכנס לישראל מספר פעמים שלא כדין באמצעות אשרות כניסה מזויפות (המיועדות לסוחרים ולאנשי עסקים), עומדת בניגוד לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ומהווה למעשה ענישה כפולה. בית המשפט במקרה זה, קבע כי אין מקום להתערב בקריטריונים שנקבעו באותה מניעה משטרית. מה עוד, שלשיטת בית המשפט, במעשיו של העותר גלומה מסוכנות עת הלה נכנס לגבולות ישראל בניגוד לחוק עם תעודות מזויפות ובכך הוכיח כי אין ליתן בו אמון עת לא נרתע מזיוף מסמך כדי להשיג את מבוקשו. ואולם, בשונה

- מכך, בענייננו, הנאשם לא ביצע כל עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל והוא אינו כופר בקיומו של הנוהל או בקריטריונים שנקבעו על פיו. ודוק, הנאשם מודע לכך כי על פי סעיף 7(ג) לנוהל ככל שתבוטל הרשעתו אזי יכול ותוגבל כניסתו לישראל למשך שנתיים מיום מתן גזר הדין ואולם, עתירתו הינה כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו על מנת לצמצם את הפגיעה בפרנסתו כך שמניעת כניסתו לישראל תוגבל למינימום ההכרחי בהתאם לנוהל.
36. לא זו בלבד, נדמה כי המאשימה בטענותיה שגתה בהיסק הלוגי שהסיקה מנקודת המוצא לפיה לתושבים זרים אין זכות קנויה לעבוד בישראל. לשיטת המאשימה, אל לו לבית המשפט לשים עצמו בנעלי רשות רגולטורית אחרת בבואו להכריע בדבר עונשו של תושב זר. וכך, לדידה של המאשימה, כעולה מהנוהל, נחסמת דה פקטו בפני בית המשפט הדרך להשית על תושב זר עונש בדמות צו של"צ או עבודות שירות שכן ביצועם מחייב היתר כניסה לישראל. בהמשך לקו מחשבה זה, לטעמה של המאשימה, החלטה להשית ענישה בדמות עבודות שירות או צו של"צ או להורות על ביטול ההרשעה, משמעה הכרעה בשאלת זכותו של הנאשם (שהינו תושב זר) להיכנס לישראל, כאשר למעשה בהכרעה מעין זו "מכשיר בית המשפט את שהייתו של הנאשם במסלול עוקף, כשהוא מעמיד את עצמו בנעלי הרגולטור האמון על אישור כניסתם של אותם נתינים זרים". קרי, הכרעה מעין זו, מעמידה את בית המשפט במקום הרשות הרגולטורית (משטרת ישראל והמת"ק) אשר במקרה דנן סמכויותיה קבועות בנוהל.
37. לדידי, (ומבלי להיכנס לשאלת מעמדו הנורמטיבי של הנוהל), מסקנתה זו של המאשימה משוללת יסוד ואינה עולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר, שכן היא מבקשת לנטרל את שיקול דעתו של בית המשפט בבואו לגזור את דינו של תושב זר, תוצאה שאינה עולה בקנה אחד עם הוראות החוק בדגש על תיקון 113 לחוק העונשין. לא זו בלבד, אלא שמסקנתה זו של המאשימה יוצרת אבחנה בין עונשים שרשאי בית המשפט להשית על תושבים זרים אל מול עונשים שרשאי להשית בית המשפט על תושבי המדינה, תוצאה אשר יוצרת אפליה פסולה בין הנאשמים השונים. שתי תוצאות אלו שעומדות בסתירה חזיתית למושכלות ראשונים במשפט הפלילי - אין להשלים עמן. מה עוד, שבניגוד לעמדתה זו של המאשימה, הרי שב"פ 8881/17 הימאלי נ' מדינת ישראל (11.06.2018), נקבע כי לבית המשפט נתונה הסמכות להורות על כך שעונשו של נתין זר ירוצה בעבודות שירות, וכי במקרה בו בית המשפט מורה לממונה על עבודות השירות לבחון התאמתו של הנאשם לביצוע העבודות, מחויב הממונה לבחון זאת על בסיס בחינת התאמתו האינדיווידואלית של הנאשם לביצוע העבודות. מה עוד, שנקבע בפסק הדין, כי גשה עקרונית זו מקובלת הן על הסנגוריה הציבורית והן על פרקליטות המדינה (ולדידי, הדעת נותנת, ולו מכוח ההיקש, שאף אין מניעה כי בית המשפט ישית על נאשם תושב זר עונש בדמות צו של"צ ואף ימנע מהרשעתו), לפיכך, לא נהירה לבית המשפט טרוניית התובע בעניין זה.
38. מה עוד, שהסוגיה שעלתה ברע"פ 654/13 פאדי אבו בכר נ' מדינת ישראל (26.02.2013) (עליו השליכה המאשימה את ידה), שונה בתכלית השוני מהמקרה המונח לפתחי. שם, התייחס בית המשפט לסוגיה שעניינה בנאשמים העוסקים במקצועות טיעוני רישוי, ובמקרים מעין אלו, נקבע כי הרשעת הנאשם אינה מחייבת בהכרח נקיטת סנקציה כנגדו על ידי הרגולטור שמוענקת לו סמכות שבשיקול דעת להפעיל אמצעים שונים או להימנע מנקיטתם בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי ולחומרתו, כאשר שיקולי הרגולטור אינם זהים לשיקוליו של בית המשפט. ואולם, ובניגוד לכך, במקרה שבפניי, הנאשם אינו בעל פרופסיה הכפופה לרגולציה כלשהי. מה עוד, שעיון בנוהל מלמדינו, כי נקודת המוצא הינה העונש שיחליט בית המשפט להשית על הנאשם ומכאן ואילך יפעלו הרשויות בהתאם לנוהל. כך או כך יצוין, כי גם על פי פסק הדין אליו הפנתה המאשימה, נקבע, כאמור, כי לבית המשפט שיקול דעת עצמאי מזה של הרגולטור בבואו לגזור את דינו של הנאשם, וברי כי לא ניתן להפוך את היוצרות ולהשלים עם מצב בו הנוהל יהווה את נקודת המוצא ויכבול את שיקול הדעת השיפוטי, כפי טענת המאשימה.
39. זאת ועוד, לא מצאתי לקבל את טענת המאשימה לפיה, לנסיבות משפחתיות אין ליתן משקל בעת הכרעה בשאלת הימנעות מהרשעה. מעיון בע"פ 4070/14 פלונית נ' מדינת ישראל (17.06.2014), לא עולה כי נקבע כלל גורף לפיו אין להתחשב בנסיבות משפחתיות עת שוקל בית המשפט את שאלת ההרשעה, אלא נקבע שניסיונותיה המשפחתיות של הנאשמת במקרה הפרטני שהונח בפניו, אינן מצדיקות להימנע מהרשעתה.
40. ואילו במקרה שבפניי, וכפי שעלה מטעמי ההגנה, ומדברי אביו של הנאשם בשלב הראיות לעונש מטעם ההגנה,

פגיעה ביכולת הנאשם להתפרנס תפגע באופן ישיר וקונקרטי באחותו בת ה-11 חולת לוקמיה סופנית אשר את טיפוליה היקרים מסייע הנאשם לממן באמצעות עבודה בשטחי מדינת ישראל. הנה כי כן, נסיבותיו המשפחתיות המורכבות של הנאשם הינן פרמטר שיש להתחשב בו עת בית המשפט בוחן את שאלת ההרשעה ולא ניתן לעצום עיניים אל מולן (ר' והשוו: ת"פ (שלום ב"ש) 16896-03-15 **מדינת ישראל נ' אבו ג'מע** (25.03.2019)), שם בית המשפט נמנע מהרשעת הנאשם על סמך פגיעה אפשרית ברעייתו תושבת הרשות הפלסטינית (שהייתה מצויה באותה עת בעיצומם של הליכי קבלת אשרת קבע לישראל, במסגרת איחוד משפחות), בדמות דחיית בקשתה לקבלת אשרה כתוצאה מהרשעת הנאשם בדין. הנה כי כן, לדידי, במקרה שבפניי, הרשעת הנאשם תוביל לפגיעה ישירה ומוחשית בו ובאחותו ומשכך, ולו משיקולים הומניטריים לא ראוי שלא ליתן משקל לנסיבותיו המשפחתיות של הנאשם במסגרת השיקולים לביטול ההרשעה.

41. לסיכום נקודה זו, מצאתי כי במקרה הנדון עסקינן בנאשם, תושב הרשות הפלסטינית, נעדר השכלה אקדמאית, שאינו בעל פרופסיה ייחודית, אשר במשך כארבע שנים נאלץ לעבוד בישראל בהעדר מקומות תעסוקה ברשות, אשר השתלב במקום עבודה מסודר תוך שקודם בעבודתו לאור חריצותו והתמדתו, ואף הגדיל מיוזמתו לעשות ולתרום לחברה בישראל בעבודת התנדבותיות של חלוקת מזון בעמותה באשדוד. במקרה הנדון אין עסקינן בטענה ערטילאית לפגיעה קונקרטי, כזו שנטענת בעלמא, ולדידי, לא ניתן לפטור בקלות ובהינף יד, כפי שעשתה המאשימה, את טענתו לפגיעה קונקרטי באמירה שאת עבודתו כטבח הוא יוכל לבצע בשטחי הרשות הפלסטינית. בהקשר זה, הבאתי במכלול שיקולי את התרשמותי לפיה, ככל שהנאשם יורשע בדין אזי הלה יתקשה לקבל אישור כניסה ועבודה בישראל. צא ולמד, כי ככל שהרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, הדבר עלול לפגוע בפרנסתו, ביכולתו לסייע כלכלית במימון הטיפול הרפואי לאחותו ובשיקומו, ומכאן שלא רק האינטרס האישי של הנאשם יצא נפסד, כי אם גם האינטרס של הציבור בכללותו.

42. ואם לא די בכל האמור עד כה, הרי שגם בחינת הפרמטרים שהותוו ב**פרשת כתב** על ידי המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הלה עומד ברובם ככולם. כך למשל, הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, מה שמלמד על כך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני. מה גם, שמעת ביצוע העבירות חלף זמן ניכר, לא שב הנאשם לעבור על החוק; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער. כמו כן, בית המשפט מתרשם (התרשמות העולה בקנה אחד עם התרשמות שירות המבחן), כי היה בהליך הפלילי, כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות גם בעתיד.

43. חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על התרשמותי כי הנאשם עשה מאמצים ניכרים לעבר שיקומו. כאמור בתסקירי שירות המבחן, מדובר בנאשם צעיר, בעל מאפיינים נורמטיביים, כאשר מעורבותו באירוע שבמוקד כתב האישום אינה מאפיינת את אורחות חייו. עוד עולה מתסקירו המסכם של שירות המבחן כי חרף אי הבהירות שעלתה בתסקיר הקודם אזי, מברור שנערך עם הנאשם עלה כי הלה לוקח אחריות מלאה על מעשיו. בנוסף, בשלב הטיועונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית - עת בין היתר הוא ביקש סליחה על מעשיו - ושוכנעתי אף אני כי הלה לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מכה על חטא ומביע חרטה כנה ומעמקי ליבו.

44. אכן, לא התעלמתי מהערכת השירות לפיה, הנאשם מתקשה להתמודד במצבי לחץ ודחק, וכי במצבים מעין אלה, הלה נוטה לפעול ללא שיקול דעת וללא יכולת לראות את השלכות מעשיו על עצמו ועל הסביבה. מנגד ולקולא, נתתי דעתי לכך שלהתרשמות שרות המבחן הנאשם מבטא שאיפות לנהל אורח חיים נורמטיבי ולהשתלב בתעסוקה יציבה, על מנת לסייע בפרנסת המשפחה ובמימון הטיפולים הרפואיים (שעלותם גבוהה) של אחותו הסובלת מסרטן הדם, והמאושפזת לסירוגין בבתי חולים - דבר שיהא בכוחו לסייע להפחתת הלחצים המשפחתיים בהם הלה שרוי. עוד לא התעלמתי מכך שלהערכת השירות המשך שילובו של הנאשם בשוק העבודה והתעסוקה כמו גם הענישה השיקומית שתושט עליו עשויים ליתן מענה לרמת הסיכון הנשקפת הימנו.

45. לדידי, בעצם הבעת המוטיבציה שהביע הנאשם להמשיך להשתלב בשוק העבודה והתעסוקה, והיותו, הלכה

למעשה, אזרח שומר חוק מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כיום- יש כדי לחזק את מסקנתי לפיה הנאשם השתקם או לחילופין כי קיים סיכוי ממשי שישתקם באופן מלא בעתיד. לצד אותו "שיקום מוסדי" שעבר במסגרת שירות המבחן, שוכנעתי, כי בעצם שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, המוטיבציה שאותה הוא מביע להשתקם ולשנות מאורחות חייו והעובדה כי **מזה כשנה הוא אינו שב עוד לדרכיו הרעות**, יש כדי ללמד אודות השינוי החיובי שהנאשם עבר ועל הסיכויים לשיקומו (ר' והשוו רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)). בהקשר זה יש לתת את הדעת לכך ששירות המבחן, שהוא כידוע הגורם האמון על בחינת התקדמותו של הנאשם בפן השיקומי, התרשם ממכלול השיקולים והמליץ בסופו של יום לבכר בעניינו את שיקולי השיקום.

46. עוד ובמסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. כזכור, הנאשם ביצע את העבירה עת היה כבן 24 בלבד. כיום הנאשם בן 25 ולא מן הנמנע לקבוע כי הלה עודנו משתייך לקבוצת "**הבגירים צעירים**". ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (ר' למשל לעניין זה, ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, נד(3) 685 (2000)). כמו כן, לדידי, אי הבהירויות שעלו במסגרת תחילת הקשר של הנאשם עם שירות המבחן יכול ועולים בקנה אחד עם גילו הצעיר.

47. כן שקלתי את פרק הזמן בו הנאשם שהה בגין תיק זה במעצר. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

48. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן אולם כידוע, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, וברי כי בית המשפט, האמון על שקילת אינטרסים רחבים מאלה ששוקל השירות, איננו מחויב לה. כאמור, באיזון בין מכלול השיקולים, והגם שיהיה בשיקול השיקום כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, מצאתי להשית על הנאשם היקף שעות של"צ גבוה מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן.

49. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות בכבישים לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע בשאיפותיו התעסוקתיות של הנאשם ומכאן, לפגוע ביכולתו לסייע במימון הטיפולים הרפואיים לאחותה החולה בסרטן, ובהתחשב בכך שעסקינן בנאשם צעיר לימים, הנעדר עבר פלילי אשר קיבל אחריות והביע חרטה כנה על ביצוע העבירות - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהימנע מהרשעתו.

50. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**

א. **צו של"צ בהיקף של 280 שעות.**

שירות המבחן מתבקש להכין עבור הנאשם תכנית של"צ, וזאת בתוך 45 ימים מהיום. לאחר קבלת התכנית, אאשרה ללא צורך בדיון נוסף.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי ביצוע צו השל"צ.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ב. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא לעבור עבירה מן העבירות בהן הודה,**

וזאת לתקופה של שנה מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ג. **אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 4 חודשים מהיום.**

הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט עוד היום.

ד. **אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור עבירה מן העבירות בהן הודה במשך שנה מהיום.**

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ד כסלו תש"פ, 22 דצמבר 2019, במעמד הצדדים.

הנאשם:

אני מתחייב להימנע במשך שנה מהיום מביצוע עבירות כמפורט בגזר הדין. הובהר לי, כי ככל שאבצע עבירה מהעבירות בהן הודיתי, במשך שנה מהיום, יושת עלי סכום של 5,000 ₪.

החלטה

רשמתי בפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום כ"ד כסלו תש"פ,
במעמד הנוכחים. 22/12/2019**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**